
Fra: Kaare Ruebner Joergensen [mailto:ruebnerus@gmail.com]

Sendt: to 17. feb 2011 12:19

Emne: Brev fra VEOK's formand - Vanærende for min stand af Msgr. Harry Byrne J.C.D.

Kære medlemmer

Dette er en amerikansk artikel, som jeg fandt under oprydning på min computer. Det er et par år gammel, men har ikke mistet sin aktualitet. Jeg har vistnok oversat den fra National Catholic Reporter.

Vanærende for min stand

Af Monsignor Harry J. Byrne J.C.D., pensioneret præst, tidligere kansler i ærkebispedømmet New York.
31. juli 2008

Min tidligere ærefulde stand af katolske præster er blevet vanæret ved infiltrationen af pædofiler i dens rækker. En sort skygge hviler endnu den dag i dag over mig og mine kolleger. Dens årsag: mange biskoppers manglende overholdelsen af can. 1395 i kirkeretten. Ja, så enkelt er det. Den kanoniske ret foreskriver straf over den præst, som seksuelt misbruger en mindreårig. Straf, ikke terapi. Og slet ikke forflyttelse, så flere børn kan misbruges. Desuden er ingen biskop blevet straffet af sin overordnede, som can. 1389 foreskriver i de tilfælde, hvor en biskop har undladt at anvende can. 1395. Uanset gode intentioner er biskopperne og deres overordnede ansvarlige for, hvad de gør eller undlader at gøre ifølge deres jobbeskrivelse. En lille minoritet af præster har misbrugt børn; to tredje dele af nationens biskopper har i hemmelighed forflyttet misbrugerne.

Pave Benedikt XVI og hans forgænger Johannes Paul II har under deres besøg i USA undskyldt for dette skandaløse misbrug. Men ingen af dem har gjort noget, som viser, at de har forstået problemet. Hvis et problem ikke forstås, kan det ikke blive løst. Begge paver ser problemet som liggende hos individuelle præster. Ikke en finger rettes mod biskopperne. I Australien har Benedikt for nylig erklæret: "Jeg beder jer alle om at støtte og hjælpe jeres biskopper i kampen mod dette onde."

Undskyld! Benedikt stiller tingene på hovedet. Han skulle bede biskopperne lytte til og arbejde sammen med lægfolk. De forstår årsagen til problemet; for flertallets vedkommende gør vore biskopper det ikke. Under sit besøg i USA undskyldte Benedikt den 15. april 2008 for den smerte, som det seksuelle misbrugsfænomen har

forvoldt. Han erklærede, at det har "været meget dårligt håndteret". Ved at tale i passiv lykkedes det ham at undgå at sige af hvem, det havde været dårligt håndteret.

Johannes Paul II synes også at have vendt tingene på hovedet. Foran de kardinaler fra USA, som var blevet kaldt til Rom, talte han den 23. april 2002 om, "hvorledes kirken vil hjælpe samfundet med at forstå og håndtere krisen." Udtalelsens arrogance, ubevidst som den måske var, afslører dybden af hans misforståelse: det var samfundet gennem dets medier, distriktsanklagere og jurister, som tvang kirken til at se dens eget problem. Senere belønnede han kardinal Bernard Law, der var forjaget fra Boston af sine præster og sit folk som eneste syndebuk for alle de biskopper, som havde forflyttet de sexmisbrugende præster, til en prestigefuld kirke i Rom med et sekscifret salær og sæde i ni styrende kommissioner.

Johannes Paul talte om "den store skade, der var forvoldt af nogle præster ..." Og med hensyn til deres overordnede sagde han: "... mange er krænkede ved den måde, på hvilken kirkeledernes håndtering bliver opfattet." I pavens bevidsthed, i den klerikale tankegang gøres han og biskopperne immune for direkte kritik. Johannes Paul gik derpå videre med en opfordring til "en renselse af hele det katolske samfund." Undskyld mig. Vov ikke forsøget på at give det katolske samfund skylden. Den tilhører nogle få skurkagtige præster og mange skurkagtige biskopper. Det er disse sidste, som er blevet dømt ansvarlige – ikke blot af pressen, men af vore civile domstole og det juridiske system og har måttet betale 2 milliarder US \$. Biskoppernes egne penge er det ikke engang; det er penge som stammer fra de troendes bidrag!

Den klerikale mentalitet, som konstant præsenterer os for et idealbillede af kirken, selv om det er falsk, er den bagvedliggende årsag til at tusindvis af unge mennesker er blevet skadet, at betalingen er på 2 milliarder, at tre bispedømmet er blevet erklæret konkurs, og nu i den sidste fase at uskyldige præster er blevet ofre for påstande om krænkelse af børn og unge 20 til 30 år tidligere, påstande som kun mangelfuldt bliver undersøgt af biskopperne.

De amerikanske biskoppers Dallas-charter er blevet en stor succes med dets program om at sikkerhedstjekke præster og udvikle uddannelsesprogrammer for at beskytte børn. Men med hensyn til dets beslutning om at fjerne påståede misbrugende præster er erklæringen blevet kraftigt kritiseret af biskoppernes eget Nationale Råd, af kardinal Avery Dulles SJ og af fremtrædende kirkejurister for dens mangel på proportionalitet: et klap på enden behandles på lige fod med voldtægt efter reglen om "ét fejltrin, du er ude" og efter afskaffelsen af enhver retsregel om forældelse. Biskoppen er den udpegede arresterende betjent, anklager, dommer og appelinstant – en umuligt kombination af konfliktende roller. Nu ser vi mange tilfælde af, at uskyldige præster

bliver fjernet fra deres embede. Appeller til Den amerikanske Bispekonference har vist sig nytteløse, og det samme har opfordringerne til at forbedre charterets fejlbehæftede juridiske struktur. Er biskopperne bange for, at de organiserede ofre-grupper vil opfatte det som opgivelse af den oprindelige beslutsomhed om reformer? Hvis det er tilfældet, så er der her igen tale om, at klerikalismens tankegang stiller det ønskeværdige kirkebillede over sandhedens og retfærdighedens realitet.

Kirken vil kunne løse sine problemer og konflikter, når og kun når klerikalismen og dens tilhængere ændrer prioriteter og placerer sandhed og retfærdighed over kirkeinstitutionens omdømme.

Kaare Rübner Jørgensen

Formand for VEOK

17. februar 2011

--

Kaare Rübner Jørgensen
www.ruebnerus.dk